

Aldebaran

1r ESO

Premi Literari Àngels Viladomat

SOMNI O REALITAT?

El sorollós timbre de l'institut em va despertar del meu somni amb els ulls oberts sense demanar permís.

Quan la professora d'anglès, amb la seva particular cara de bulldog, va recollir les seves coses i se'n va anar per la porta, vaig sospirar d'alleujament. No la podia suportar, què voleu que us hi faci!

Vaig recollir les meves coses i vaig enfilat escales amunt per anar a l'aula d'audiovisuals, a fer l'última classe avorrida: ciències naturals. Almenys, en aquesta classe, la professora era una mica millor que la d'anglès. Vaig entrar i vaig deixar les meves coses al primer pupitre que vaig trobar. Em vaig asseure i vaig treure feixugament el llibre de text i la llibreta plena d'apunts. Com que aquell dia teníem de veure una pel·lícula, vaig treure, a més, un parell de folis blancs i l'ampolla d'aigua.

Aquell dia exactament, era carnestoltes, i és clar, cap al vespre tenia una festa, però abans tenia d'estudiar per l'examen de català i volia avançar el llibre nou que m'havia comprat.

Quan es va haver acabat l'endimoniada pel·lícula, es van obrir els llums i els ulls ens van poder descansar una mica, amb un esprint impressionant, vaig recollir tots els trastos i vaig anar com una bala fins a la taquilles. Vaig agafar tots els deures que tenia per dilluns i, en haver tancat el cademat, a pas lleuger, vaig dirigir-me a la porta principal. Vaig travessar la gran portalada de l'institut, vaig agafar la bicicleta i vaig començar a pedalar direcció a la biblioteca de la ciutat.

Ho tenia tot planificat. Volia repassar una mica per l'examen del dilluns i, ja de pas, llegir el nou llibre que m'havia comprat. Després, com que no tardaria pas massa, passaria per casa i em vestiria per la festa.

Mentre el vent suau esvalotava la meva cabellera pèl-roja i els rajos del Sol enlluernaven els meus ulls, anava rumiant amb l'Oleguer. Mmmmm... aquells cabells negres i brillants, aquells ulls bruns com la xocolata... Oi, que guapo que era... Em tenia ben boja perduda...

Com que el temps passa massa ràpid quan penses en algú especial, en un tres i no res, vaig arribar al gran edifici ple de llibres també anomenat biblioteca. Vaig deixar la bicicleta ben encadenada i segura a l'aparcament de bicicletes, vaig carregar-me la motxilla a l'esquena i, mentre anava traient el llibre i la llibreta de català, vaig creuar la petita porta de la biblioteca. Com sempre, a l'entrar, la bibliotecària em va saludar amb un gest de cap i em va indicar que m'hi apropés.

La bibliotecària era una dona més aviat menuda, amb els cabells curts i grisos com la cendra i uns ulls petitois i rodons, del color del cafè amb llet.

- Hola, Maria. Com està? – vaig preguntar-li educadament amb veu baixa.

- Bé, anar fent. I tu guapa? Com és que véns sent carnestoltes? Que no t'han convidat a cap festa? - va respondre amb aire apenat.

- No es preocupi, sí que tinc una festa, però és al vespre. Vull repassar, que dilluns tinc un examen de català.

- Val, val maca. Ja et deixo estudiar... Aquella taula d'allà està lliure, si vols hi pots anar. – Va afegir assenyalant una taula on no hi havia ningú amb el dit.

- D'acord, moltes gràcies. Adéu!

- Adéu, adéu, que tinguis un feliç carnestoltes! – Es va despedir ella.

Vaig caminar fins a la taula que m'havia assenyalat la Maria i m'hi vaig asseure. Vaig deixar els llibres curosament a la taula i vaig posar el mòbil en silenci.

Sempre s'han de respectar les normes de la biblioteca!

I vinga, em vaig posar a estudiar! Que si diftongs, que si hiats , i també sintagmes nominals i verbals... Al cap d'un quart d'hora ja badallava...

Em vaig aixecar i em vaig estirar una mica. A la biblioteca no hi quedava ningú. "*Que estrany*", vaig pensar jo. Vaig desplaçar-me una mica de la taula, sense importar-me si em podien robar els llibres o el mòbil i vaig acostar-me a la secció de literatura clàssica, (sempre m'havien agradat els llibres de literatura clàssica, com el Quixot o Romeu i Julieta), on em vaig posar a mirar per allà, a veure si trobava alguna cosa d'interès. Obres i autors d'arreu del món van anar apareixent davant dels meus ulls fent-los somniar.

William Shakespeare, Miguel Cervantes, Charles Dickens, Daniel Defoe, Alejandro Dumas, Oscar Wilde, Jules Verne, Joanot Martorell, J.R.R. Tolkien entre d'altres, havien fet que mil i una vegades la meva imaginació volés lluny del planeta Terra i que es transportés a un món irreal i imaginari, on totes les meves fantasies i idees es feien realitat. Quantes hores m'havien passat darrere d'aquelles planes!

De cop algú o alguna cosa em va tocar l'esquena, fent que fes un bot d'atleta. Vaig girar-me de pressa i alterada. Darrere meu hi tenia un nen de deu o onze any, tot ven brut i amb roba del segle XIX o per allà. Tenia els cabells del color de la sorra de platja, camuflat darrere una capa de brutícia. Els ulls, de color del cel a punt de descarregar una forta tempesta, els tenia apagats i malenconiosos.

- Si us plau senyoreta, que em pot donar alguna cosa per menjar? - Va preguntar amb cara suplicant, embrutada de sofre.

- Però noi, com és que vas vestit així? – Vaig preguntar amb els ulls com taronges.

- És l'única roba que tinc, senyoreta... – Va contestar, amb mirada trista.

- Però, i els teus pares?

- No en tinc, sóc orfe.

- I no has anat a cap orfenat ni lloc semblant?

- Sí, però em vaig escapar perquè ens tractaven molt malament...

- I dius que tens gana?

- Sí, molta, fa una setmana que no menjo...

- Una setmana?! Com et dius, maco?

- Oliver.

- Molt bé, Oliver, segueix-me que em sembla que m'ha sobrat entrepà de l'hora d'esmorzar.

El noi, amb un somriure d'orella a orella pe saber que ompliria mínimament el seu trist estómac, em va seguir fins a la taula, on hi havia la meva motxilla.El arribar al lloc en qüestió, l'Oliver, es va quedar unes passes més endarrere.

- Vinga, vine! – Vaig dir-li jo.

El nen es va acostar i va mirar l'entrepà amb els ulls desorbitats, estenent les mans. I quan l'entrepà va tocar la superfície de la seva pell, amb una velocitat vertiginosa, va agafar el menjar i se'l va cruspir amb tres segons.

Jo me'l mirava amb aire apenat, ja que pobre noi, feia una pena que matava.

Aleshores, vaig pensar que, tal i com estava, aquell nen havia d'anar a la policia, que potser el portarien a un orfenat o centre educatiu.

- Oliver, tens de fer-me un favor.

- El que vostè vulgui senyoreta, a partir d'ara sóc el seu esclau...

- Vull que surtis d'aquí, que travessis el carrer de davant, que creuis a la dreta i que facis tota l'avinguda que hi ha a continuació. Quan l'acabis, trobaràs un edifici blanc i blau, vull que hi entris i que demanis alguna cosa per beure. Allà cuidaran de tu.

- Segur? Tinc por de trobar-me en Fagin i que m'obligui a tornar amb ell, per ajudar-lo a robar...

- Vinga no diguis bestieses, parles com en el llibre de l'Oliver Twist, d'en Charles Dickens. – Quan vaig pronunciar aquelles paraules el noi va adoptar una expressió de sorpresa, que em va espantar i tot. - Para de dir ximpleries i fes el què et dic.

- D'acord, moltes gràcies.

- Adéu... – Vaig despedir-me jo.

Va córrer fins a la sortida i va marxar tot apressat.

Em vaig quedar parada uns segons. Era una mica estrany el que m'havia passat. Un nen que em venia tot brut, amb roba de segles enrere, dient-me que té gana? No gaire normal, la veritat. I de sobte em va venir a la ment que era carnestoltes i que tothom anava disfressat. Anant bé, aquest noi, era un poca-solta, que tenia gana i s'havia aprofitat de mi. Empipada com una abella per haver estat tan estúpida, vaig anar de mala gana fins a la taula. En asseure'm em vaig adonar d'una altra cosa: em faltava la motxilla i el mòbil. Vaig posar-me a córrer per tota la biblioteca, sense importar-me les normes, amb l'esperança de trobar al lladre que m'havia agafat les meves coses. Al passar per la secció d'aventures, vaig veure una figura ajupida i arrossada, observant alguna cosa. M'hi vaig acostar, silenciosa com un gat fins que el vaig tenir al davant. L'aspecte d'aquell home era pitjor que el de l'Oliver! Duia els cabells greixosos i llargs, despentinats i amb aquell color a terra mal cuidada. Anava brut i amb, res, un parrac de roba que li tapava les parts "més íntimes", per dir-ho d'alguna manera. Murmurava alguna cosa intel·ligible i remenava com boig la meua motxilla i el meu mòbil el tenia per allà tirat.

- Ei! Però vostè què es pensa?! Que pot anar robant les coses de la gent o què! – El vaig cridar jo, enfadada.

- Eeeeeh, perdó, vinc d'estar-me vint-i-vuit anys en una illa deserta...- Va dir amb cara d'espant al veure el meu geni. – Tinc molta set.

- Però de què vas?! Avui ja me l'ha fotuda un marrec d'onze anys, així que no penso caure amb una xorrada d'aquestes dimensions!

- De veritat, calma't una mica noieta, que no et puc fer cap mal... Només busco alguna cosa de beure... – Va dir tornant a fixar la mirada cap a la maleta.

- Miri, he donat les meves provisions a una mocós d'onze anys que m'ha fet pena, així que no li puc pas donar res. I si no li fa res, m'agradaria que em tornés la meua motxilla i el meu mòbil.

- El teu què? – Va preguntar amb cara estranyada, com si no sabés res dels mòbils.
- El mòbil, vinga no es faci l'innocent que també me l'ha agafat.

Al veure'm tan enfadada, em va donar les coses a poc a poc i amb prudència. Ho vaig agafar tot d'una revolada i em vaig asseure a la taula de més a prop.

- I, per cert, és normal que la gent desconfiï de vostè, amb la pinta que té... Tindria d'anar a un d'aquells llocs que cuiden els indigents, perquè el cuidessin una mica. No veu que d'aquesta manera no si pot anar pel món...? – Vaig dir-li assenyalant la seva roba.

- Ja, però, com ja li he dit, acabo d'arribar d'una illa plena de caníbals. M'he hagut d'espavilar jo solet.

“Pobre home, està ben guillat...”, rumiava jo, amb tristor, mentre a la meva boca si acomodava una ganyota que volia ser un somriure.

De cop es va sentir un soroll, com el d'unes botes. L'indigent i jo ens vam girar a la vegada i vam veure tres figures al final del pasadís. Eren tres homes, d'uns trenta anys, que duïen la indumentària d'un mosqueter exemplar del segle disset. El de la banda esquerra era un home alt i corpulent. Duïa el mosquet guardat, i adoptava una postura solemne i digna. En els ulls del color de les avellanes, hi lluia una espurna de salvatgeria i desafiament. El del centre era un home més prim que el de la part esquerra, amb els cabells, d'un ros cendra, recollits en una cua. Els ulls, foscos com la gola del llop, hi relluïa una valentia infinita i un coratge digne de ser admirat. Aquest duïa el mosquet desembeinat, tirant-lo un pèl cap endavant. I finalment, el de la banda dreta era un home més aviat esprimatxat, amb una cara immaculada, gairebé com la d'un sant. Els ulls, blaus com el mar, deixaven anar un deix de pietat i malenconia. Duïa una barba discreta i morena, i els cabells, del color de la xocolata negra, els tenia deixats anar cap avall fent unes suaus ones. Duïa el mosquet desembeinat, també, però el tenia abaixat.

- Tu, deixa estar a la dama, que no veu que l'esteu espantant! Aparteu-vos d'ella si no voleu que us obri en canal! – Va deixar anar el del mig, amb aire desafiador.

- No, no tranquil, bon home! No m'ha fet res, pot estar tranquil... – Vaig dir jo pensant *“Mira, ara els tres mosqueters, perquè no fem una festa?”*

- Com desitgeu, bella dama, només necessitem el vostre nom... – Va demanar el de la dreta, fent una reverència.

- Victòria, però em diuen Vicky. I vostès, si no és molèstia?

El del mig va ser el primer de parlar:

- Nosaltres sòm mosqueters del rei Lluís XIII.

“Si, ja, ara va i m'ho crec...”

- Jo sóc l'Athos, ell és l'Aramis. – Va dir assenyalant el de la banda dreta. – I ell és en Porthos. – Va indicar assenyalant l'home corpulent i rabassut.

- D'acord, d'acord... i què volen si es pot saber? Ho pregunto perquè la gent s'ha anat acostumant a pensar que sóc la Mare Caritat...

- No volem res de res Lady Vicky. – Quan va dir aquest nom, no m'imagino pas quina cara devia fer. – Només ens volíem assegurar que estàveu bé i que aquest home no us havia fet res de res. – Va dir el suposat Aramis.

- Tranquils, estic bé. – Vaig dir accentuant el bé.

- D'acord doncs ens anem a vigilar per allà, sempre hi han delinqüents assetjant el rei.

“Sí, com que sou la policia...” Pensava resignada.

- Bé doncs Milady... – Van dir tots tres a l'uníson, amb una pronunciada inclinació, traient-se el barret. – Esperem que passi una bona vetllada...

- Sí, ho faré, ho faré. Vinga doncs, fins una altra eh? – Vaig dir jo, ja una mica espantada. Només se m'acostaven els tocats de l'ala!

Deixant-los amb una pam de nas, vaig agafar la motxilla i el mòbil i me'n vaig anar ràpida com la ment. Vaig córrer a la meva taula disposada a marxar d'aquella biblioteca de bojós. Vaig recollir-ho tot i vaig dirigir-me cap a la porta. Però per allò tindria de passar un altre cop per la secció de d'aventures i no volia tornar-me a trobar aquells llunàtics que es creien mosqueters. Llavors se'm va encendre la bombeta: *“Com que a la secció de cavalleria no hi ha mai ningú, passaré per allà i no em trobaré n'hi una ànima.”*

Em vaig carregar la bossa a l'esquena, em vaig posar el mòbil a la butxaca i, a pas lleuger, vaig anar cap a la secció de cavalleria. Al passar per allà, una aura misteriosa m'anava envoltant. Sentia com si algú em vigilés i seguís les meves passes. Amb fermesa vaig continuar caminant gairebé fins al final del passadís, fins que vaig sentir el soroll de quan un metall cau al terra. Em vaig girar espantada, i encara vaig córrer més i, com que corria mirant enrere, no vaig veure la figura que hi havia al davant. Al haver xocat em vaig girar de cop, encara més esglaiada, i al veure el jove que tenia al davant em vaig quedar parada. Era una jove alt i ben plantat, d'uns vint anys i d'ulls ambarins i somniadors. Els cabells, del color del bronze més bonic, els duia amb flocs desordenats en la seva mitja melena, fent que adoptés un posat feréstec molt atractiu. Al veurem li van brillar els ulls tal com em brillaven a mi quan veia l'Oleguer.

- Oh, bella Carmesina, per fi us trobo, no saps com he esperat aquest moment.

- Perdoni aquí hi ha una equivocació. Jo no sóc aquesta tal Carmesina que vostè diu. Es deu haver confós. – Vaig dir, estranyada.

- Oh no, vós sou la meva Carmesina, sens dubte.

- Que no home, que no! – Vaig cridar de mala gana. Ja estava ben farta d'aquells tarats!

- I tant que no es la teva Carmesina! – Va dir una veu des de darrera.

Em vaig girar, alterada, amb el cor a cent per hora. L'home que havia parlat era un senyor ja gran amb un bigoti allargat i acabat amb punxa i la barba d'un estil similar. Tenia els ulls foscos i desorbitats, amb un deix de bogeria. Anava amb armadura i duia l'espasa agafada a la mà.

- Aquesta bella dama és la meva Dulcinea. – Va dir l'home, tossut.

- I jo us dic que no, boig. És Carmesina, la meva futura esposa! – Va cridar el jove, amb cara de pocs amics.

- A si? Et desafio a un combat amb espasa, a veure qui té raó... – Va cridar l'home, embogit.

- D'acord, vell trastocat. Te'n penediràs. – Va etzibar-li el jove, amb mala baba.

Jo em mirava l'escena horroritzada. Com podien parlar d'aquella manera? M'havia ficat en una biblioteca de tarats! Com podien tolerar que hi entrés gent com aquella en un lloc públic? No m'ho podia creure. De cop, per sort, algú em va estibar des del costat i em va portar al passadís dels llibres romàntics. Vaig caure i això em va fer tancar els ulls uns segons però quan els vaig obrir vaig quedar petrificada i pàl·lida com el paper de fumar. Un noi d'uns disset o divuit anys pastat a l'Oleguer. Aquells cabells negres com el mateix carbó, els ulls foscos com la xocolata més negra, aquella cara pàl·lida i pigallada, aquell somriure... És que ni calcat!

- Estàs bé? – Va preguntar amb cara preocupada.

- Sí, sí, no m'han fet pas res.- Jo en aquells moments no entenia res.
- És que estan ben bojos la veritat... Em dic Romeu i tu?
- Vic...Victò....Victòria. – Vaig aconseguir dir al final.
- Mmm... És molt bonic aquest nom. – Va dir somrient.
- Eeeh... Gràcies. – Vaig contestar vermella com un perdigot. En aquells no m'havia preocupat per la roba tan estranya d'aquell noi o per el nom, Romeu, una mica estrany per el segle XXI. Només em preocupava la cara que feia. Estava tant nerviosa que ni em vaig preguntar on havien anat a parar les meves coses. No podia treure els ulls de sobre els seus i de cop em va venir un pensament estrany... La festa! Tenia un festa! I jo allà, anant-me encantant!
- Eh, mira, has estat molt amable amb mi i t'ho agraeixo, però me n'he d'anar a una festa...
- No si us plau, no te'n vagis que m'ho estava passant molt bé... Per favor... – Suplicava mentre s'anava acostant perillosament a la meva cara. Quan ja m'havia fet a la idea de que rebria el meu primer petó i ja estava preparada...

- Ei, Victòria! Desperta't guapa! – Va despertar-me la bibliotecària, una mica alarmada.

Un somni! Tot havia estat un somni! Amb els “turments” que havia passat i ara era un somni! Quina ràbia!

- Que no tens una festa? Perquè es va fent tard, perquè ho sàpigues... – Va murmurar la Maria.

- Ostres, la festa! – Ja no me'n recordava. Vaig recollir els trastos a tota pastilla i, de pressa i corrents els vaig posar dins a la motxilla.

Sense córrer per no muntar escàndol, vaig anar sortint de la biblioteca. Al passar per davant d'unes taules on hi havia dos nens d'onze anys o per a la vora, em vaig quedar parada, clavada al lloc. Vaig veure un nen amb els cabells de color de sorra de la platja i amb uns ulls del color dels núvols a punt de descarregar una forta tempesta. Reia i parlava fluixet amb el noi que tenia al costat. I duia un entrepà a la mà. No m'ho creia.

Al costat, en una altra taula, hi llegia un home amb els cabells de color de terra mal cuidada, llargs i una mica deixats. Tenia un aspecte una mica penós, ja que la roba la tenia bastant bruta. Remenava les pàgines d'un Robinson Crusoe vell i desgastat i bevia d'una ampolla d'aigua, assedegat. Estava blanca com el paper de fumar.

Unes taules més enllà, a prop de la secció d'aventures, hi havia tres homes que estaven tan concentrats en la seva lectura de Els Tres Mosqueters, que dubtava que sentissin el què passava al seu voltant. El de la punta esquerra era un home corpulent i gran, amb els ulls del color de les avellanes brillant d'emoció. El del seu costat, era un home més prim que el del seu costat. Duia els cabells, d'un ros cendra magnífic, recollits en una cua i els ulls foscos com el cafè, i relluïa una valentia digna de ser admirada. I el de la dreta era un home més aviat prim, amb els ulls blaus, que desprenien bondat, i la cabellera morena baixant-li espatlles avall i amb barba discreta i interessant. Al veure que els estava observant petrificada, tots tres a l'hora, van aixecar la vista un moment de la lectura i em van somriure amb misteri, com si sabessin el que pensava jo, que semblava una estàtua de marbre.

Per davant d'ells hi passava un jove d'uns vint anys. Era fort i musculós i quan es va fixar amb mi li van brillar els ulls d'una manera estranya. A la mà portava un exemplar nou i relluent de Tirant lo Blanc. Estava a punt de desmaiar-me.

Després, davant de la secció de cavalleria, un home ja gran, amb bigoti i barba llargs i punxeguts, buscava per la secció de Miguel de Cervantes. Els ulls els tenia desorbitats, destil·lant un pèl de bogeria. No em va arribar a veure, per sort, perquè estava segura de que, si em veia, muntaria un numeret dels que penses “Em vull morir”.

I llavors va passar. Des de dintre vaig poder veure que l'Oleguer entrava a la biblioteca. “*El meu romeu*”, pensava jo somniosa. I de tant pensar, al cap de tres segons el tenia al davant.

- Eeeooo, Terra trucant a Vicky...?? – Va dir, fens petar els dits davant meu, somrient. – Et recordo que té convidat a una festa, però si no vols venir...

- No, és que m'he adormit... Ho sento, és clar que vull venir!

- Ah, em pensava jo... – I per sorpresa meua, em va agafar la mà. Llavors si que va venir d'un pèl que no em vingués un cobriment! L'Oleguer m'havia donat la mà! Que fort...

- La professora de català s'ha passat, ens fa llegir tot el llibre sencer de Romeu i Julieta i després tenim de fer un resum de tota l'obra... S'ha passat. – Va dir ell amb cara de pomes agres.

- Ja.... – Vaig dir-li, somniosa, mentres pensava: Somni o realitat?